

Ἡ γυνὴ καὶ τὸ ἔργον τῆς τέχνης εἰσὶ συγγενῆ πλάσματα· ἡ αὐτὴ κατὰπτωσις· καὶ ὡς πρὸς τὴν μίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον· ἡ αὐτὴ ἀδυναμία πρὸς λατρείαν καὶ πρὸς παραγωγὴν.

Ὅπως σχηματῖσθαι τις ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς πρέπει νὰ ἔχη προχωρήσει αὐτὸς οὕτως μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς αυτοκτονίας ἢ μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς παραφροσύνης, τοῦλάχιστον ἄπαξ.

Ὅταν διηλθὲ τις ἐν ἔτος μακρὰν τῆς κοινωνίας, μόνος μετὰ τινος ἐπιστήμης, τῆς ἀστρονομίας ἢ τῆς βοτανικῆς, εὐρίσκεται ἐν στενοχωρίᾳ, ὅταν πρόκηται νὰ ὀμιλήσῃ ἐν τινι αἰθούσῃ. Ὁμοιάζει πρὸς χορευτὴν ὅστις διακόψας τὰς καθημερινὰς χορευτικὰς ἀσκήσεις του, χορεύει σκαιῶς. Πράγματι ἡ κοινωνικὴ ζωὴ εἶνε στραγγαλισμὸς πάσης ἀληθείας. Ψεύδομαι ὅταν ἐρωτῶ μετ' ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς υγείας σας καὶ τῶν υποθέσεών σας. Ψεύδεσθε ὅταν μοὶ λέγετε ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε ἀν μ' ἐπισκεφθῆτε ἢ ἀν μὲ ἴδῃτε. Συμπτύσσω καὶ παραμορφῶ τὰ πράγματα ἀν θέλω ἢ διήγησίς μου νὰ ἦνε ἐπαγωγὴ καὶ κοσμία. Καλλωπίζω, μετριάζω, ἢ μεγαλοποιῶ τὴν γνώμην μου ὅπως τὴν καταστήσω ἀνεκτὴν. Μεταχειρίζομαι τὰ μεγάλα ἐπίθετα ὅπως περιγράφω τὴν ἱκανότητά σας, καὶ τὰ μικρὰ ὅπως υποσημάνω τὴν ἰδικὴν μου. Παισιάζω, ὑπερφορτόνω ἢ ἐλαττώ, παρεκκλίνω ἢ διαστρέφω. Ἡ ἀλήθεια δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειρῶν μου εἰμὴ ὡς γυνὴ ἐκ τοῦ κομμωτηρίου τῆς, πεφυκιωμένη, ἐπιμυθιωμένη, στενευμένη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, πεπλατυσμένη ἀπὸ τὸ ἕτερον. Μετὰ τινὰ χρόνον δὲν ἐννοῶ πλέον τὰ ψεῦδη μου, οὔτε ὑμεῖς τὰ ἰδικά σας, καὶ ἀν μαντεύωμεν οἱ μὲν τὴν μυχιάν σκέψιν τῶν δὲ, κατορθοῦμεν τοῦτο διὰ μέσου καὶ ἐναντίον τῶν φράσεων, διὰ τῶν ὁποίων τὴν περικαλύπτουμεν καὶ τὴν καλλωπίζομεν.

Ἄγονται τότε αἱ νεάνιδες νεαρῶταται εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὴν κοινωνίαν.

Ἀνατρέφονται ἐν ταῖς συναναστροφαῖς καὶ διὰ τὰς συναναστροφὰς, ἐν ταῖς τέχναις καὶ διὰ τὰς τέχνας, ὥστε τὸ ψεῦδος καθίσταται δι' αὐτὰς ἕξις καὶ ἡ διέγερσις ἀνάγκη.

Καὶ ὅμως ὅστις ἐξήσεν ἢ ἐσκέφθη γνωρίζει ὅτι ἡ ἱκανότης τοῦ νὰ καθυποβάλλῃ τις ἑαυτὸν εἰς τὴν ὀχληρὰν καὶ ἐπιούσιον ἐργασίαν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους φιλαλήθεια, εἰσὶ μόνον ἱκανὰ νὰ καταστήσωσιν ἀνθρωπίνην τινα ὑπαρξίν ἐντιμον εἰς τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμοῦς καὶ ἀνεκτὴν ἐν τῷ κοινῷ βίῳ.

Ὁ πατὴρ ἴσταται ὀρθὸς παρὰ τὴν θύραν καὶ περιμένει δίκην σκοποῦ· ἡ θυγάτηρ του χορεύει, δέχεται φιλοφρονήσεις, ἐπιδεικνύει τὴν ἐσθῆτά

τῆς. — Ὁ πατὴρ γράφει ταχέως ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ τρέχει ἐπὶ δημοσίῳ ἀμαξίῳ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἢ θυγάτηρ κομμῶται, παίξει κλειδοκύμβαλον, χρησιμεύει ὡς κόσμημα ἐν τῷ οἴκῳ. — Ὁ σύζυγος συντρίβεται ἐκ τῆς ἐργασίας, ἡ σύζυγος ἀνιᾶ μὴ ἔχουσα τί νὰ κάμῃ. Ὁ σύζυγος θέλει νὰ κοιμηθῇ, ἡ κυρία θέλει νὰ ἐξέλθῃ.

Χωρικὴ παροιμία: εἰς πατὴρ δύναται νὰ θρέψῃ δώδεκα τέκνα καὶ δώδεκα τέκνα δὲν δύναται νὰ θρέψωσιν ἓνα πατέρα.

Τὸ παιδίον διοικεὶ τὴν μητέρα, ἥτις διοικεὶ τὸν ἄνδρα, ὅστις διοικεὶ τὰς ὑποθέσεις.

Μία σελίς

ΤΟΥ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΛΙΤΤΡΕ

Τὸν Λιττρέ, ὅστις ἦτον ἰσχυρότατον πνεῦμα, καὶ συγχρόνως ψυχὴ μεγάλη καὶ ἀγαθὴ καὶ κολοσσὸς σοφίας, εὐφυῶς ὥρισεν ἡ κυρία Πιερρελλὸς ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Λαμαρτίνου διὰ τὰς ἐλευθεριαζούσας αὐτοῦ θρησκευτικὰς δοξασίας ὡς ἐξῆς. «Εἶνε ἅγιος μὴ πιστεύων εἰς Θεόν».

Ὁ Λιττρέ διήγε βίον μονήρη. Ἐν Παρισίῳ, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, οὐδὲν ὑπῆρχε κόσμημα εἰμὴ λίθος μόνον τῆς Βαστίλλης ἐνηρμοσμένος ἐν τῷ τοίχῳ. Ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ οἰκία αὐτοῦ ἢ κατὰμεστος βιβλίων, ἦτον οἰκία χωρικοῦ. Ἐπεμελεῖτο τοῦ κήπου του, ἐνεκέντριζε τὰς ροδιωνιάς του. Ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς εἰργάζετο ἦτο παρὰ τὴν κλίνην του, ὅπως δύναται νὰ ἀναπαύεται ἀν ἦτο κεκοπιαικῶς ἐκ τῆς ἐργασίας, διὰ νὰ ἀνακουρισθῇ δ' ἔκλινεν ἐπὶ ἀρχαίου τινὸς κειμένου, καὶ μετεγλώττιζε τὸν ἄντη εἰς στίχους ἢ εἰς παλαιὸν γαλλικὸν ἰδιῶμα.

Ἐλεγεν ἐνίοτε ἄνευ κόμπου, ἀπλούστατα εἰς τὸν ἱατρόν του :

— Ἰατρέ, μετ' ὀλίγον θ' ἀνηθήσω εἰς τὸν κόλπον τῆς μεγάλης φύσεως!

Τοιαύτη ἦτον ἡ φρασεολογία του. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουεν ἄνθρωπον τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος. Ὁ Λιττρέ εἶχε πᾶσαν τὴν φυσικὴν γενναϊότητα καὶ πᾶσαν τὴν πνευματικὴν ἰσχὴν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου.

Ἰατρὸς αὐτοῦ ἦτο ὁ διδάκτωρ Ὠγγρὸς, ἀξιγάπητος καὶ σοφὸς ἀνὴρ, ὅστις ἐπορεύετο ἐφ' ἀμάξης καὶ τὸν ἔβλεπε, σταματῶν κατ' ὄδον πλειστάκις εἰς τὴν θύραν τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν.

Παρὰ τὸν ἱατρόν του ὁ Λιττρέ εἶχε τὴν σύζυγόν του, γυναῖκα εὐσεβεστάτην, ἐπαγρυπνοῦσαν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἥτις ἐπανερχομένη ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς παρκειμένης τῷ οἰκίματί των, εὕρισκε τὸν σύζυγόν της, γράφοντα ἄρθρον τι διὰ τὴν «Revue Positiviste». Εἰδυλιακῆ τις ἀκτις δύνοντος ἡλίου ἐφώτιζε τὸν σεβαστὸν τοῦτον ἔρωτα τῶν δύο γερόντων. Ὁ Λιττρέ, τὸ ἐλευθεροφρονέστατον τῶν πνευμάτων, εὕρισκεν ὀρ-

θὸν ὅ,τι ἐπίστευεν ἡ σύζυγός του· ἡ κυρία Λιττρέ δὲν ἀπεπειράτο οὐδαμῶς νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ συζύγου της. Μόνον, μὴ τῶν ἡμερῶν ὅτε, κατὰ τινὰ κρίσιν τῆς ἀσθενείας του, ὁ σοφὸς γέρον ἐλιποθύμησεν, ἡ κυρία Λιττρέ ἠρέμα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους της μικρὸν περιάπτον καὶ ἀνήρτησεν αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου της, σκεπτομένη ὅτι τοῦτο δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ὁ Λιττρέ συνελθὼν ἐκ τῆς λιποθυμίας του ἐμειδίασε κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν σύντροφόν του, εἶτα ἅμα ἡ χεὶρ του συνήντησε τὸ περὶ τὸν λαιμόν του ἀνεπληρούμενον περιάπτον δὲν εἶπε τίποτε. Οὐδὲ μίαν λέξιν, οὐδὲ μίαν μομφήν, οὐδὲ μίαν ἐιρωνείαν.

Ἐξέθαλεν ἡσύχως ἐκ τοῦ στήθους του τὸ κρεμάμενον περιάπτον, τὸ ἔτεινε πρὸς τὴν κυρίαν Λιττρέ, ἥτις τὸ ἔλαβε, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς συζύγου του ἐπέθηκεν ἡσύχως ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του, οὐδὲ λέξιν ψιθυρίσας, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκφράζων ἐν τῇ χειρονομίᾳ ἐκείνῃ τῇ ἀρνούμενῃ, καὶ τῷ φιλήματι ἐκείνῳ τῷ εὐγνωμονοῦντι. *Κ.

ΕΝΩΤΙΑ

Μέλος τι τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς καὶ ἱατρὸς τοῦ νοσοκομείου Lariboisière, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Paul, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἐταιρίαν τῶν νοσοκομείων σειρὰν παρατηρήσεων περὶ ἐνωτίων καὶ τῶν φερόντων ταῦτα ὠτων. Τὴν προσοχὴν του πρὸς σπουδὴν τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἵλκυσε τὸ ἐπόμενον γεγονός·

Ἐκλήθη πρὸ δέκα ἐξ ἑτῶν νὰ διατρύψῃ τὸν λοβὸν τοῦ ὠτὸς νεάνιδος εὐεκετούσης, ἥτις συνεπίεξ τῆς ἀσημάντου ταύτης ἐγγειρήσεως ἐπαθεν ἔκζεμα ἢ φυσαλιδῶδες τῶν ὠτων ἐξάνθημα. Τὸ ἔκζεμα τοῦτο ἐπανεφαίνετο ἀνὰ πᾶν ἔτος προσλαβὼν τὴν ἐρπητικὴν μορφήν. Ὁ κ. Paul σπουδάζων τότε τὴν ὑπάρουσαν σχέσιν μεταξὺ τοῦ τραυματισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοσυστασίας τῶν ἀρρώστων, παρετήρησεν ὅτι ἡ διάτρησις τῶν ὠτων προκαλεῖ ἐκζέματα εἰς τὰς χοιραδικὰς γυναῖκας. Τοσοῦτον δὲ εἶναι συχνὸν τὸ κακὸν, ὥστε ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους παρετήρησεν 114 περιπτώσεις.

Ἀναπτύσσεται δὲ τὸ εἰρημένον νόσημα, ἐξελομένου τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς διατρήσεως, τοῦ δὲ λοβοῦ τοῦ ὠτὸς σχιζομένου μάλλον ἢ ἤτον ταχέως, ἀναλόγως τοῦ βάρους τοῦ ἀνηρτημένου ἐνωτίου.

Συχνότατα ἡ πάθησις ἀναγεννᾶται καὶ εἰς τὴν νέαν νύξιν, ἥτις ἤθελε γείνει πλησίον τῆς πρώτης, πρὸς ἀνάρτησιν τῶν ἐνωτίων ἐκ νέου.

Ἐκ τούτων ὁ κ. Paul ἤχθη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, πᾶσα γυνή, τῆς ὁποίας αἰ ἐκ τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων παραχθῆσαι οὐλαὶ δὲν φέρουσιν ἀπλὴν τινὰ ὀπὴν, ἀλλ' ἢ τοιαύτην μετὰ τι-

νος περὶ αὐτὴν κύκλου, ἢ ἀντ' αὐτῆς ἐνομην τινὰ, ἢ ἐν λόγῳ γυνὴ εἶναι χοιραδική.

Τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς χοιραδικῆς καταστάσεως δύναται νὰ ἀναφανῇ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων συμπτωμάτων, δηλοῦν τὴν ὑπαρξίν τῆς καθολικῆς παθήσεως τοῦ ἀτόμου. Βραδύτερον δὲ ὅταν ἄλλα συμπτώματα τῆς παθήσεως παρέρχονται χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν ἴχνην, αἰ ἐπὶ τῶν λοβῶν τοῦ ὠτὸς μνημονευεῖται οὐλαὶ μένουσιν ὡς μαρτύριον ἀναμφισβήτητον τῆς νόσου.

Οἱ νέοι λοιπὸν θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῆς μελλονόμενου των νὰ βεβαιῶνται περὶ τῆς υγιείας αὐτῆς διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὠτων της. Εἰς τὸ εἰρημένον σύμπτωμα δὲν εἶχεν ἀποδοθῆ μέχρι τοῦδε ἡ δέουσα σημασία οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν ἱατρῶν.

Ἐκ τῶν εἰρημένων παρατηρήσεων ἐπεταί ἐπίσης ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχωμεν τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων εἰς ἄτομα προφανῶς χοιραδικά, διότι ἄλλως παράγεται ἐπὶ τῶν λοβῶν εἶδος ἐρπητος (Iarus), ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐξελοῦνται καὶ παραμορφοῦνται τὰ ὠτα, γεννῶνται δὲ δύσμορφοι οὐλαί.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ κανὼν οὗτος ἔχει τὴν ἐξαιρέσιν του. Ὁ κ. Paul πλειστάκις παρετήρησεν ὅτι ἡ τῶν ὠτων ἐμπύησις εἶχεν ἐπίτηδες προκληθῆ ὡς παροχτετευτικὸν μέσον πρὸς ἴασιν χοιραδικῆς τινος ὀφθαλμίας.

Πλεῖστα ἄτομα, ἄνδρες πρὸ πάντων, ἐβεβαίωσαν αὐτὸν ὅτι εἶχον ὑποστῆ διάτρησιν τῶν ὠτων πρὸς θεραπείαν ὀφθαλμιῶν, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη παροχτετεύσις ἐπέτυχεν ἐξαιρετά.

Ἡ παλαιὰ συνήθεια τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων τῶν παιδῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμικῶν παθῶν δὲν εἶναι τόσον γελοία ὅσον φαίνεται σήμερον. Ἡ δημώδης γνώμη ἐστηρίζετο ἐπὶ παρατηρήσεως, ἥτις εἶναι ἀξία προσοχῆς τινος. Ἄντι τῆς ἐφαρμογῆς διασώρτου κατὰ τὸν αὐχένα, διετρώπων τοὺς λοβούς τῶν ὠτων καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος θεραπευτικὸς σκοπὸς συχνὰ ἐπετυγχάνετο· τὰ ὀφθαλμικὰ δηλ. πάθη ἐπρολαμβάνοντο ἢ ἐθεραπεύοντο διὰ τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων. *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄν σᾶς ἀρέσῃ, ἔχετε καὶ ἀμαξηλάτην.

Προχθὲς ὁ κύριος Μ** καταβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καθ' ἣν στιγμὴν ἔφερον χόρτον εἰς τὸν στάβλον.

Ἀμέσως καλεῖ τὸν ἀμαξηλάτην του.

— Νικόλα !

— Ὅριστε ἀφέντη.

— Τὸ χόρτο δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Εἶνε τὸ ἴδιο, ἀφέντη.

— Βίμπορσι νὰ εἶνε τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τότε οὔτε τὸ πρῶτο δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Ὅμως τὰ ἄλογα τὸ τρῶνε.

— Ἐ, καὶ τί ἂν τὸ τρῶνε ;